

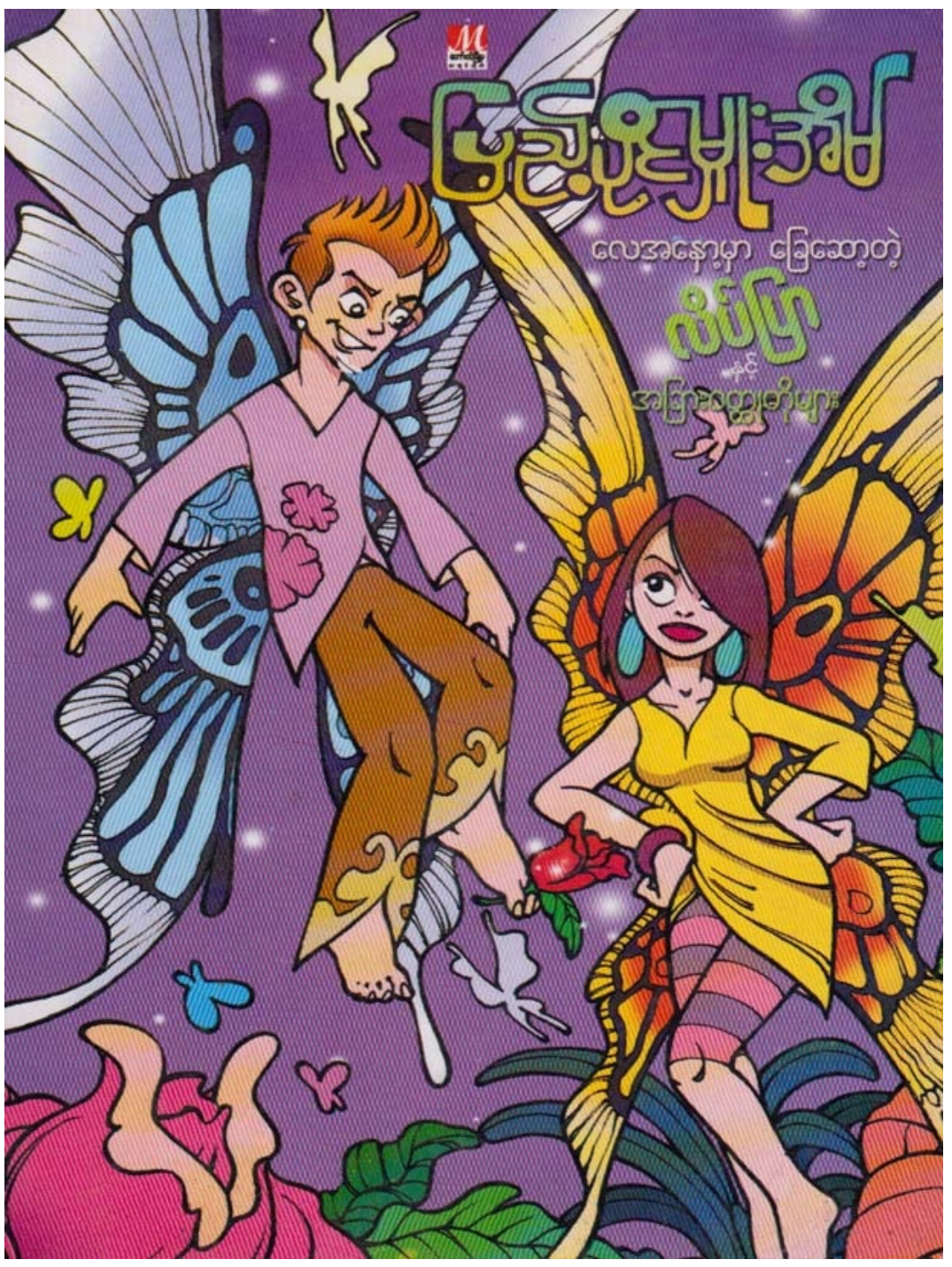

မြန်မာ့အိမ်

လေအနောက် ခြေဆော့တဲ့

လိပ်ဖြာ

နှင့်
အခြားသတ္တဝါများ

ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

လေအနှောမှာ ခြေဆော့တဲ့လိပ်ပြာ နှင့် အခြားစတူတိုများ

ညရိပ်ထဲက ကြိယ်ပျံ့မ

“ မောချက်ကတော့ပြောကိုမပြောချင်ဘူး ”

ခေါင်းပေါ်မှ ပဲပြုတ်တောင်းကို “ဝုန်း” ခနဲဆောင့်ချရင်း ဆိုလေသူ ချစ်ဇနီး၏ အပြောကြောင့် ရေးလက်စပတ္တုတိုကို တန်းလန်းထားလျက် ဇနီးဖြစ်သူဆီ မျက်နှာမူဖြစ်သည်။

“ စောစောစီးစီး ဘာဖြစ်လာတာတုံး ”

ကျွန်တော့်အမေးကို ခေါင်းခုဖြင့်ချွေးသုတ်နေသော ချစ်ဇနီး အင်ဂျင်နီယာဂျီလီက ချက်ချင်း မဖြေနိုင်ရှာသေး။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှရေကိုယူကာ တဝှတ်ဝှတ်မော့သောက်လိုက်သေးသည်။ ပြီး မှ ...

“ ပဲပြုတ်ရောင်းရတာ ကြွေးကျတဲ့အထဲ “၃၀၇” လွှာက လင်ဆေးလိုဟန်ဆိုတဲ့ကောင်မ လေးပေါ့ ... ပဲပြုတ်ယူထားတဲ့ ကြွေးဟောင်းကိုမဆပ်တဲ့အပြင် ထပ်ယူလိုက်ပြန်တယ် ”

“ မိန်းမကလည်းကွာ ... လကုန်ရင်ပေးနေကျပဲ ဥစ္စာ ... မရတော့မှာကျနေတာပဲ ... ဗျစ် တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့ ”

ကျွန်တော့်အပြစ်တင်စကားကြောင့် အင်ဂျင်နီယာက ဒိုင်းခနဲ မျက်စောင်းထိုးသည်။ အ,ရန် ကောဆိုသည့် သဘော။

“ တော် ... ဘာမှမသိပါဘူး။ ကျုပ်ကအကြွေးယူတာကို အပြစ်ပြောချင်တာမဟုတ်ဘူး။ သင်းကြောတာကိုမခံချင်လွန်းလို့ပါ ”

ချစ်ဇနီးအင်ဂျလီနာ အံ့ကြိတ်သံကြီးဖြင့်ဆိုရင်း တက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းခေါက်သည်။ ပြီး ...

“ ကျုပ်ဆီကပဲ ပဲပြုတ်ကျတော့ အကြွေးယူပြီးတော့ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကျော့ ... လက်ငင်း ဝယ်ဝတ်တယ် ”

“ နို့ နေပါဦးမိန်းမရ ... မင်းကိုဘယ်သူပြောလို့တုံး ”

“ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောတာ ... တော်ရေ။ ကျုပ်ပဲပြုတ် လာအရောင်းကိုစောင့်ပြီးမှ တကူးတက ကြီးကို ထုတ်ပြရင်းကြွားလိုက်တာ။ အမလေး ... ခံပြင်းလိုက်ချက်ကတော့ ပြောကိုမပြောချင်ဘူး ”

မိန်းမသားတွေထဲက မိန်းမသားပေပဲမို့ ဝတ်ချင်စားချင်စိတ်ရှိရှာသော ဇနီးဖြစ်သူကိုသက် ပြင်းချက်ရင်း ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ သူ့ဘာသာသူ ဝယ်ဝတ်တာကို ကျုပ်မနာလိုလို့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးတော်။ သင်း က ကျုပ်လိုချင်တယ်လို့ ပြောပြထားတဲ့ တံဆိပ်တင်မကဘူး အဆင်းရောအရောင်ပါ ... တစ်ထပ် တည်းကျအောင် ဝယ်လိုက်တာကတော့ ... ကျုပ် ရင်နာလို့မဆုံးဘူး ”

ချစ်ဇနီးအင်ဂျလီနာအား နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေသောရင်ကို တဖျင်းဖျင်းရိုက်ကာ ငိုသံပါကြီး နှင့်ဆိုလိုက်သောအခါ “ကျွန်တော်” တော်တော်ကြီးကြေကွဲသွားရသည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ သူ့ခမျာပွဲသွားလမ်းသွားဝတ်ရန် ပါတိတ်ဝမ်းဆက် ကောင်း ကောင်းမပြောနှင့် ... ခပ်လတ်လတ်လေးတစ်စုံပင်မရှိရှာ။

အို ! သနားပါဘိ ချစ်ဇနီး အင်ဂျလီနာဂျီလီငွဲ့။ (တောက်! ရေးရင်း ရေးရင်းနဲ့ မျက်ရည် တောင်ကျချင်လာပြီ)

“ စိတ်ချပါ မိန်းမရာ။ ဒီတစ်ခါမောင့်ထုတ်ဝေသူ ကိုးမိုးဆီက ကြိုငွေရရင် မင်းကြိုက်တဲ့အ ဆင်ကို ရောင်စုံ ... စုံ ”

“ တော်စမ်းပါ။ တော့စာမူခရမှ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နဲ့ လမ်းထွက်ရမယ်ဆိုရင်လေ မဝတ်ရရုံပဲ ရှိမယ်။ ကျုပ်သာ ပဲပြုတ်တောင်းခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်၊ တစ်တိုက်ဝင်တစ် တိုက်တက် “ဟော ... ဒီက ... ပဲပြုတ်(စ်) ... လို့” အော်ပြီး အရောင်းမထွက်ရင် တော်အခုလို Lap Top ကွန်ပျူတာမပြောနဲ့ လက်နှိပ်စက်စုတ်နဲ့တောင် စာရေးရမှာ မဟုတ်ဘူးသိရဲ့လား။ ထမင်းရည် တောင်မတွေ့ဘူးမှတ်။

စာမူခရတာ နဲ့ ဟိုလူခေါ်တိုက်ရတာ နဲ့၊ ဒီလူခေါ်ကျွေးရတာ နဲ့ ကျုပ်တို့လင်မယားသက်တမ်း မှာ တော့စာမူခကို ကျုပ်မမြင်ဖူးဘူး ... ဟုတ် ”

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့၊ “အင့်” ခနဲ၊ “အိ” ခနဲ ငိုချလိုက်သော အင်ဂျင်နီယာ ချစ်ဇနီးလေးရဲ့ ရှိုက် သံကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်တစ်ခုလုံး ဖိညှစ်ခံလိုက်ရသလို မွန်းကြပ်သွားရကာ ပျာယာခတ်သွားရ သည်။

“ မ ... မငိုစမ်းပါနဲ့ မိန်းမရာ၊ မောင်အတည်ပြောတာပါ။ ဒီတစ်ခါ မောင့်မိန်းမကိုလေ ပါ တိတ်ဝမ်းဆက်တင်မကဘူး။ စိန်နားကပ်ပါ ပန်ရစေမယ် ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ မိန်းမဖြစ်သူက အငိုမတိတ်သည့်အပြင် ပိုလို့ပင်ရှိုက်လိုက်သေး သည်။

“ တော်ပါတော့တော်၊ စာရေးဆရာကိုယူမှယူမိတဲ့ ဒီ ကံဆိုးမရဲ့ အပြစ်ပဲထားလိုက်ပါတော့။ ကျုပ်ကလည်း ဟိုကောင်မ လင်းဆေးလိုဟန်တို့လို ကားပွဲစားကိုမှ မယူမိတာကိုး ”

ဘာရယ်မဟုတ်ပြောလိုက်သော ချစ်ဇနီး၏ စကားက မာနကိုလာဆွ၏ ။ သို့သော် သူမပြော သောစကားကလည်း မမှားသည်မို့ ခပ်မဆိတ်ပင်နေလိုက်ရ၏ ။ နေပင်နေလိုက်ရသော်လည်း မ ကျေမနပ်မှုတို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း

ဒေါ်ထန်းမိသည်။ ဘာကိုဒေါ်ထန်းထရမှန်းမ သိ။ နောက်ဆုံးတော့ ဒေါ်ထန်းကို သက်ပြင်းအသွင်ပြောင်းကာ မဟင်းချင်ဘဲ ဟင်းချလိုက်ရတော့ သည်။

“ ဝုန်း ”

“ ဟ ... လန့်လိုက်တာ ... မိန်းမရာ ... ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါကွ ”

ပဲပြုတ်တောင်းကို “ဝုန်း” ခနဲပစ်ချရင်း ဆိုဖာပေါ်ပစ်ကာ ထိုင်ချသောချစ်ဇနီးကို ခပ်ဆတ် ဆတ်ရွတ်ဖြစ်သည်။

ချစ်ဇနီးအင်ဂျင်နီယာကား ... ဘယ်က ဘယ်လိုဒေါ်ထန်းထက်လာမှန်းမသိ။ မျက်နှာကို ရှစ် ခေါက်ချိုးထားရင်းက Air Con ကိုလှမ်းပိတ်သည်။

“ ဟ ... ပူလို့ Air Con ဖွင့်ထားပါတယ်ဆိုမှ ... ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်လိုက်တာတုံး ”

“ ဒီမယ် ... ကိုဟဟာ တော်ရုံတန်ရုံပူတာလောက်ကတော့ ယပ်တောင်လေးဘာလေးနဲ့ ခတ်ဦးမှပေါ့တော့။ ကျုပ် ပဲပြုတ်ရောင်းလို့ရတဲ့အမြတ်တစ်ဝက်လောက်က ဒီ Air Con အစုတ်ပြင် ရင်းနဲ့ပဲ မွဲရချည်ရဲ့ ”

ချစ်ဇနီးအင်ဂျင်နီယာကိုကြည့်ရင်းက ကျွန်တော် အတွေးပေါက်လာသည်။ မိန်းမ ဒီမနက်ခင်း ပဲပြုတ်ရောင်းရင်းနှင့် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ကတောက်ကဆဖြစ်ခဲ့ပြီထင်တယ်။

“ ကဲ ... မိန်းမ ဒီမနက်ခင်း ဒေါ်လင်းဆေးလိုဟန်က ပါတိတ်ဝမ်းဆက် နောက်တစ်စုံထပ် ကြွားလာပြန်ပြီလား ”

ပြုံးစိစိဖြင့်မေးသော ကျွန်တော့်မေးခွန်းကား တက်တက်စင်အောင်လွဲ၏

“ ဘယ်ကလာတော် ... တော်ပြောလိုက်ရင်လေ ဘောလုံးဂျာနယ်ထဲက ပွဲကြိုခန့်မှန်းချက် လို တလွဲချည်းပဲ။ နောက်တစ်ခါလာပြန်တော့လည်း ဟိုအိတ်ဆောင်ဗေဒင် စာအုပ်ထဲကလို တစ် စက်ကလေးမှမမှန်းဘူး ”

“ နို့ ဒါဖြင့် ဓာတ်လှေကားပျက်နေလို့လား ”

မေးစရာဆိုလို့ ဒါပဲရှိတော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဇနီးဖြစ်သူ ပဲပြုတ်သည် အင်ဂျင်နီယာတို့စံ မြန်းရာ “၃၉၈” လွှာရှိ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကို တစ်ခါတစ်ရံဇနီးဖြစ်သူမှာ ခြေလျင်တက်ရရှာသည်။ ဈေး ပေါပေါဖြင့် ဝယ်ထားရသော ဤတိုက်ခန်းကိုတက်ရန် ဓာတ်လှေကားမှာ မကြာခဏဆိုသလိုပျက် တတ်သည်ကိုး။

“ ကျုပ်မောင်ကြီးရယ် အပေါ်ထပ်ကသင်္ဘောသားမိန်းမ ဂျနီလိုဖာပက်(စ်)ကြောင့်ပါတော်။ ဒီကောင်မက ကျုပ်ဆီကသာ ပဲပြုတ်အကြွေးယူစားနေတာ ဟော ... ခု ပေါင်ထားတဲ့ စိန်နားကပ် ပြန်ရွေးထားပြီး တော်ရေ ”

မဲ့ကာရွဲ့ကာဆိုသော ချစ်ဇနီးအင်ဂျင်နီယာ၏ စကားအဆုံးမှာ ... ကျွန်တော်ခမျာ ဖော်လိုမ လိုက်ချင်နှင့် ဟာမိုနီဖြစ်အောင် ဖောပေးရတော့သည်။

“ နို့ နေပါဦး ... မင်းကိုဘယ်သူကပြောလိုက်ပြန်ပြီလဲ ”

“ လင်ဆေးလိုဟန်ပြောလို့ သိတာတော်ရေ။ သူပြောလို့ ကျုပ်လည်း သတိထားကြည့်မိ တယ်။ ဟုတ်ပါတော် ... သင်းက စိန်နားကပ်ကိုလူမမြင်အောင် မီးခြစ်ဆံနဲ့နားဖာကလော်ပြသ တော့ ”

“ အာ ... မိန်းမကလည်းကွာ ... သူ့ဘာသာသူ နားယားလို့ ကလော်တာနေမှာပါ ”

“ တော် ... အဲဒါကြောင့်လည်း တော့စကားကို

ဘောလုံးပွဲကြိုခန့်မှန်းချက်နဲ့နှိုင်းရတာ ။ အ ဖြစ်ကိုမရှိဘူး။
သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက မက်ဒေါနားက ကျုပ်ကိုလက်တို့ပြီး ပြောပြလိုက်ကာ
... နှစ်ရက်ရှိပြီတဲ့။ သဘောကတော့ နားကပ် ပြန်ရွေးထားတာ
နှစ်ရက်ရှိပြီဆိုတဲ့သဘော ရှင်းပြီး လား ”

“ ရှင်းပါပြီဗျာ ”

အလွှာပေါင်း “၄၀၀” တိတိရှိသော ကျွန်တော်တို့ကွန်ဒိုမှာ
ကျွန်တော့်မိန်းမ၊မသိတာမရှိ။ ကျွန်တော်၏ မိန်းမက ထိုမျှ ထက်မြက်၏ ။

“ တောက် ... ဒီလိုမှန်းသိရင် အစောကြီးကတည်းက
သဘောသားယူပါတယ်။ အခုတော့ သင်းနဲ့ညားလို့ ပဲပြုတ်သည်ဖြစ်ရတာ ပဲ
အဖတ်တင်တယ်။ မိအေးနှစ်ခါနာဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ ”

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေသန့်ပုလင်းလိုက် မော့သောက်ရင်း ...
ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ရွတ် နေသော ချစ်ဇနီး၏
နားပေါင်ဟောင်းလောင်းလေးကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာနှင့်ခနဲ။

မိန်းမအပေါ်မှာ တာဝန်မကျေသလိုဖြစ်နေပြီလားဟု တွေးရင်း
ထိုနေ့ညက တစ်ညလုံးအိပ် မပျော်။ မိန်းမကတော့
စိန်နားကပ်နှင့်ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို အိမ်မက်ထိထည့်ယောင်သည်။

အိပ်မက်ထဲက ကျုပ်မိန်းမကြွားနေပုံက ...

“ သွားတုန်းကတော့ စိန်နားကပ်အဝယ်ဆိုပြီး သွားလိုက်တာလေ။
ပါတိတ်အဆင်အသစ် ရောက်တယ်ဆိုလို့ ဝင်ကြည့်ရင်း တစ်ဆိုင်လုံး ...
အားလုံးသိမ်းဝယ်ပြန်လာလိုက်တာ ... အဟင်း ဟင်း” တဲ့။ သူ့ဘော်ဒါတွေကို
(ကြွားနေတာ)

နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်တော့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို

ဝီဝီပြင်ပြင်ချပြီး နေပြီဖြစ်သည်။ ပဲပြုတ်တောင်း ခေါင်းပေါ်ရွက်၍
ထီဘီကိုခပ်တင်းတင်းဝတ်ကာ ဟန်းဖုန်းကိုခါး ကြားထိုးပြီး
ပဲပြုတ်အရောင်းထွက်ရန်ပြင်နေသော ဇနီးဆီကပ်ဖြစ်သည်။

“ မိန်းမ ”

“ အလိုတော် စာရေးဆရာကြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း
အစောအစီးထလို့ပါလား ”

“ မင်းကို မေးစရာရှိလို့ပါ ”

“ ဆို ”

“ မင်းလည်း ဟောလီဂုတ်(ဒ်) ကလာတာပဲ။ မုန့်ဟင်းခါးလောက်တော့
ချက်တတ်မှာပေါ့ ”

“ ချက်တတ်တာပေါ့တော် နေပါဦး ... တော်က ဘာကိစ္စမေးရတာ
တုံးတော့ ”

အံ့အားတသင့်မေးတော့ ဇနီးကို ရှက်ပဲပဲဖြင့် ကျွန်တော် ပြုံးပြမိရင်းက
...

“ ဟို ... မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်
မဟုတ်လား၊ အခုလိုမင်းက ဈေးတောင်း ခေါင်းရွက်ပြီး အပိုငွေရှိချိန်မှာ
ငါကလည်းအပိုဝင်ငွေရအောင် မနက်ပိုင်းမှာ အထမ်းနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးထွက်ရောင်းရင်
ကောင်းမလားလို့။ အဲဒီ ကရတဲ့ငွေကိုစုပြီး မင်းအတွက်စိန်နားကပ်လေး
ဘာလေးဝယ်ချင်ဝယ်ရတာ ပေါ့ ”

ကျွန်တော့်စကားကို ဇနီးအင်ဂျလီနာတစ်ယောက်
အံ့အားတသင့်ကြီးသင့်ကာ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာဟန်ဖြင့်
နှုတ်ခမ်းများတဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာလာသည်။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ ဝေ

သီလျက်ကာ ...

“ ကျုပ် ... ကျုပ်မောင်ကြီး ”

“ ဝုန်း ”

ဟုတ်ကဲ့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အား (ကျုပ်မောင်ကြီး)

ဟု ဝမ်းခေါင်းသံ ကြီးနှင့်ခေါ်ရင်း ခေါင်းပေါ်က ပဲပြုတ်တောင်းကို “ဝုန်း” ခနဲ ကြမ်းပေါ်ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးဓာတ် ရှင်တွေထဲကလို slow motion ဖြင့် လိမ်ကျစ် လိမ်ကျစ်လှမ်းလာကာ ကျွန်တော့်အား အာဘွားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပေးလိုက်လေတော့သည်တမံ။

နောက်နေ့နံနက်မှစ၍ နံနက်တိုင်းလင်မယားနှစ်ယောက် ဟန်းဖုန်းကိုယ်စီခါးကြားထိုးကာ မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက်ဖြင့် လမ်းတကာ၊ အိမ်တကာသို့ ... ဈေးရောင်းထွက်ကြလေသည်။

“ ဟောဒီက ... ပဲ ... ပြုတ်(စ်)” ဟူသော အသံပြာအဆုံးမှာ “မုန့်ဟင်းခါးရမယ်” ဆိုသော အသံဝါကြီးကြီး ဆက်တိုက်ပေါ်လာပါက အညတရစာရေးဆရာနှင့် သူ၏ ချစ်ဇနီးအင်ဂျင်နီယာဟု သာ မှတ်လိုက်ပါမိတ်ဆွေ။

မှတ်ချက်။ ။ ဟောလီဝုတ်(ဒ်)လက်ရာ ပဲပြုတ်နှင့်မုန့်ဟင်းခါးကို အထူးအော်ဒါမှာပါက လည်းအိမ်တိုင်ယာရောက် လိုက်ပို့ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း။

(အင်ဂျင်နီယာ၏ အရင်ဘဝက ခင်ပွန်း)

...

ဈေးထဲမှာ

မြို့မဈေးကြီး၏ ဈေးတော်သူ ဈေးတော်သားတို့သည်လည်း IT ခေတ်ကြီးတွင် ဘာရယ် ညာရယ်မဟုတ် ဘိုလို တောင်တစ်ခွန်း မြောက်တစ်ခွန်းညှပ်ကာညှပ်ကာဖြင့်ပြောလာသည်။

အခုပဲ ငါးစိမ်းသည်လင်မယား ရန်ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်တော့။

“ တော့ကို ... ကျုပ်ပြောထားပြီးသား၊ Dicsount (လျှော့၍ ရောင်းသည့်ဈေး) ဒစ်စကောင့် ဈေးဆိုရင်၊ ဒစ်စကောင့် အလေးနဲ့ချိန်။ အဲလေ၊ ဟိုဒင်း တော်ဈေးကို အဲဒီ လောက်ထိ ဒစ်စကောင့် ချထားရင်၊ အလေးက ရှစ်ဆယ်သားအလေးပေါ်ကို အဲလေ ယောင်ပြန်ပြီ။ တစ်ပိဿာလေးပေါ်ကို နောက်ထပ် အလေးမဖြည့်ပေးတော့နဲ့၊ လျှာဇောက်ထိုးချိန်မပေးနဲ့လို့ အမြဲတမ်း ဒီလောက် (train-ing) ထရိန်နင်ပေးထားတဲ့ကြားက အလုပ်ကိုတန်ဖိုးမထားဘူး ”

“ ဟ နင့်တူမလာဝယ်တာဆိုတော့ ငါလည်း ဘာတဲ့ ... ဒစ်စကောင့်ချပေးပြီး အလေးတင် ပေးလိုက်တာပါဟာ ”

“ ဩော် ဒီလိုလား စောစောကပြောရောပေါ့ ယောက်ျားရယ် ... တော် ဒီလောက်မပိန်းပါဘူး လို့ ... ထင်တော့ထင်သား sorry ပါတော် ... sorry အဟီး ”

ငါသည်းကြီး ... ဒေါ်စိန်ကခုမှ ပြုံးနိုင်လာတော့သည်။ စောစောကတော့ သူ့ယောက်ျားကိုပဲ ထသတ်တော့မလိုဒေါသတွေ ထွက်လို့။

“ ဖရက်(ရ်) Fresh ဖြစ်တာလေးကော ရွေးပေးလိုက်ရဲ့လား ”

“ သူ့ဘာသာသူ ... ရွေးသွားတာပဲ။ ဒါနဲ့မိန်းမ Tea Shop သွားလိုက်ဦးမယ် ... ပေးစမ်းပါဦး နည်းနည်းလောက် ”

“ ကျုပ်အတွက် ဗေလုဝကြော်ငြာတဲ့ Hi Tea တစ်ထုပ်လောက် ဝယ်ခဲ့စမ်းပါဦးတော်။ ရော့ ရော့ ပိုက်ဆံ ”

ထိုသို့နယ် တောင်တစ်ခွန်း၊ မြောက်တစ်ခွန်းစ ဘိုလို ညှပ်ကာညှပ်ကာပြောပြောနေကြ သော ဈေးကြီးတွင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။

“ ဟကောင် ပြည့်ပိုင် ”

ထွန်းနောင်ဦး၏ သနပ်ခါးတုံးဆိုင်ရှေ့ကအဖြတ် ဆရာသမားက ကျွန်တော့်ကို အာပြကြီ ဖြင့်လှမ်းခေါ်သည်။

“ ဘာလဲကွ ”

“ ငါ Toilet (အိမ်သာ) သွားချင်လို့ကွ၊ ဆိုင်ခဏလေး စောင့်ပေးစမ်းပါကွာ၊ ဒီအပုံထဲကဆို ရင် တစ်တုံးကိုငါးရာအနည်းဆုံး၊ အလယ်ကအပုံထဲကဆိုရင် တစ်ထောင်အနည်းဆုံး၊ ဟိုဘက်ဆုံး က ရှယ်အပုံထဲကဆိုရင် နှစ်ထောင်အနည်းဆုံး ကြည့်ရောင်းထားလိုက်ကွာနော် ”

မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ ဗိုက်ကိုနှိပ်ရင်းဆိုနေသော ဆရာသမားကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ခေါင်း ညိတ်ပြဖြစ်သည်။ ဒီကောင့်ဆိုင်ကတော့ အမြဲရောက်နေကျမို့ တော်တန်ရုံလောက်ကတော့ ရောင်း ပေးနေကျ။

“ ငါသွားပြီနော်၊ OK နော် ”

“ အေးပါ ”

သကောင့်သား သွားပြီးလို့ သိပ်မကြာခင်မှာ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ရောက်ချလာသည်။ ပြီး ထွန်းနောင်ဦးပြခဲ့သော တစ်ထောင်တန်အပုံထဲမှ သနပ်ခါးတစ်တုံးကိုယူရင်း မွှေးကြည့်သည်။

“ ရှင်မတောင်အစစ်ပါ အဒေါ်၊ ဒီမှာကျောက်ပျဉ်ရှိတယ်၊ သွေးပြရမလား။ ဈေးလည်းချို့ တယ်။ အဲဒီ ကောင်က အသွေးလည်း ခံတယ်။ အပွေးကရင့်တော့လေ ... မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ”

ကြားနေကျ၊ နားရည်ဝနေသော ထွန်းနောင်ဦး၏ လက်သုံးစကားတို့ကို မှတ်မိသလောက် ဆီလျော်အောင်ရွတ်ပြရသည်။

“ ဘယ်လောက်လဲ ”

“ ထောင့်တစ်ရာပဲပေး အဒေါ် ”

တစ်ရာပိုပြောလိုက်သည်။ အခြားကြောင့်တော့မဟုတ်။

သေချာပေါက်ဈေးဆစ်မှာမို့ လျှော့ ရန်အတွက် ပိုပြောရခြင်းဖြစ်သည်။

ထွန်းနောင်ဦးဆိုင်မှာ ကျွန်တော်ရောက်သလောက် ဈေးမဆစ် သော ဈေးဝယ်သူမရှိ။

တစ်ထောင့်တစ်ရာပြောမှ တစ်ထောင်တင်မည်ဖြစ်သည်။

“ ဈေးများတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီ (Quality) ကွာလတီနဲ့ ဒီဈေး၊

သိပ်များတာပေါ့၊ လျှော့ပါဦး ”

“ အလဲ့၊ သူကလည်းမခေပါလား ” ဟု ကျွန်တော်တွေးဖြစ်သည်။

ဘိုလိုညှပ်ကာ ကွာလတီ တွေဘာတွေလုပ်လိုက်သေးသည်။

ကျွန်တော်ဆိုသောကောင်ကလည်း ထွန်းနောင်ဦးဆိုင်မှာ

အားတိုင်းယားတိုင်းလာပြီးစစ်တုရင်ထိုးနေကျမို့ သည်အထာတွေသိနေသည်။

ချက်ချင်းကြီးသွား လျှော့လို့မရ။

“ လျှော့ပေးလို့မကိုက်ဘူး အဒေါ်ရ၊ စိတ်ချ ဈေးမများစေရဘူး ”

“ အိုး ဒစ်စကောင့်တော့ရှိရမှာပေါ့၊ တစ်ခွန်းဆိုင်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ...

ငါလည်း မတရားမ ဆစ်ဘူး၊ ခြောက်ရာထား ”

“ ဗျာ ”

တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ “ဗျာ” သွားရသည်။ မတရားမဆစ်ဘူးလည်းဆိုသေး။

ဆစ်လိုက်ပုံက ထက်ခေါက်ချိုးပင်မက။

“ မကိုက်လို့ပါ အဒေါ်ရယ်၊ ကဲ ဈေးဦးပေါက် တစ်ထောင်တော့ပေးခဲ့ ...

နော် ”

“ ကဲ ကဲ ခြောက်ရာငါးဆယ်ထား ”

“ မရလို့ပါအဒေါ်ရယ်၊ တစ်ထောင်တော့ ”

“ ကဲပါ၊ ခုနစ်ရာ ”

“ တစ်ထောင်ကတော့ နောက်ဆုံးဈေးပဲအဒေါ် ”

ကျွန်တော်လည်း ငိုချင်လာသည်။ အဘွားကြီးက ထိုင်ရာက မထတော့။ အဲ ခုနစ်ရာက လည်းပိုမပေးတော့။ ဟိုခွေးကောင်ကလည်း ခုထိမလာသေး။

“ ဈေးဦးပေါက်မို့လို့ တစ်ထောင်ပေးထားတာပါ ”

“ ကဲ မင်းကလည်း အရမ်းကြီးတင်းခံမနေနဲ့၊ နောက်ဆုံး ဈေးပေးလိုက်မယ်။ Last Price လပ်စ်ပရိုက်ပေါ့ကွယ် ”

အဒေါ်ကြီးက မြိန်ရေရှက်ရေကြီး “လပ်စ်ပရိုက်စ်” လိုက်တာက ကိစ္စမရှိ။ ကျွန်တော့်မျက် နှာဆီကပ်ပြီး ပြောထည့်လိုက်သည်မို့ တံတွေးတို့ကလာစင်သည်။

“ ခုနစ်ရာနဲ့မှငါးဆယ်၊ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ”

“ မရလို့ပါ အဒေါ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း တအားကို ရောင်းချင်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုမှမကိုက်လို့ ပါ။ တစ်ထောင်ကတော့ ... ”

“ တော်ပြီ၊ မပေးနိုင်တော့ဘူး တစ်ထောင်၊ ဈေးထဲမှာ သနပ်ခါးဆိုင်တွေပေါလွန်းလို့၊ မင်း တစ်ဆိုင်တည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နှယ်တော်၊ အံ့ပါရဲ့။ သနပ်ခါးတုံးလေး သွားကြားထိုးတံ လောက်ရှိတာကို တစ်ထောင်တဲ့။ ရောင်းရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး။ ဘယ် Customer ကပ်စတမ် မာမှ မအဘူး။ မှတ်ထား ”

အဒေါ်ကြီးက လက်ဖမိုးနှင့်လက်ဖဝါးကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်ကာ ဒေါသအလျောက် ဆောင့် ကြီးအောင့်ကြီးဆိုရင်း လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်ဖြင့် ထွက်သွားသည်။

မျက်နှာကိုလာစင်သောတံတွေးတို့ကိုသုတ်ရင်း သက်ပြင်းကိုချဖြစ်သည်။ လက်မောင်းလုံး လောက်ရှိသော သနပ်ခါးတုံးများကို

သွားကြားထိုးတံလောက်ဟု နှိုင်းသွားလိုက်သေးသည်။ အစ အဆုံးသာ
ဘိုလိုပြောသွားလို့ကတော့ ကျွန်တော့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး တံတွေးများနှင့်
ကွက်ကြားမိုး ရွာသွားနိုင်သည်။

“ အကြာကြီးစောင့်လိုက်ရလား၊ ဆောရီးကွာ ”

“ ဆောရီးမနေနဲ့၊ ဒီမှာတစ်ထောင်တန်သနပ်ခါးတုံးကို
မင်းဖောက်သည်ကြီးက ထိုဆစ်နေ တာ ခုနစ်ရာကကို မတက်ဘူး။
နောက်ဆုံးဈေးပေးတာ ခုနစ်ရာ့ငါးဆယ်တဲ့ ”

“ အလကားပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ”

ထွန်းနောင်ဦးက စပ်ဖြီးဖြီးဖြင့်နောက်သည်။
သကောင့်သားကိုဆဲရေးကာ နှုတ်ဆက်ရင်း အမေမှာသော ကြက်သားဝယ်ရန်
ကြက်သားတန်းကိုထွက်ခဲ့သည်။

ကြက်သားတန်းမှာဝယ်နေကျ မချိုမော်တင်ဆိုင်ရှိသည်။ အခုတော့
မချိုမော်တင်ဆိုင်မ ထွက်သဖြင့် သူမ၏ ဘေးဆိုင်က ကြက်သားသည်အသစ်
မမိသေးဆီမှာဝယ်တာ နှစ်လခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ကြက်သားတန်းရောက်တော့ ကျွန်တော်ကြောင်သွားသည်။
ဆိုင်မထွက်တာကြာပြီဖြစ် သော မချိုမော်တင်က ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဖြင့်
ရှိုးထုတ်ထားရင်းက လှမ်းပြုံးပြသည်။ မမိသေးက လည်း
ကာလာစုံတင်ထားသောမျက်ပေါ်မှာ အပြုံးကိုဆင့်ရင်း လှမ်းပြုံးပြသည်။
နှစ်ယောက်စလုံး ကို အားနာစွာပြန်ပြုံးဖြစ်သည်။

“ ကိုဟဟာ ”

“ ကိုဟိုဒင်း ”

နှစ်ယောက်စလုံးထံမှ တစ်ပြိုင်တည်းခေါ်သံထွက်သည်။

ကျွန်တော်ကရပ်နေတုန်း။ မချို မော်တင်နှင့်မမိသေးက
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကစ်တော့မည့်စတိုင်ဖြင့် ဒေါနှင့်မောနှင့်ကြည့် သည်။
သူမတို့နှစ်ယောက်၏ တူညီပုံက အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်
မုဆိုးမဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ် သည့်အပြင် နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း
အပျိုရှုံးအောင်လတ်ကြတုန်း။ (အဲလေ ... လှကြတုန်း)

“ ဒီမယ် ... ညည်းအိုဗာတင်းမလုပ်နဲ့နော်၊ ဒါ ဖောက်သည်ဟဲ့၊ လုံးလုံး၊
လုံးလုံးမမြင်လိုက်နဲ့ ငါ့ဖောက်သည်ဆိုတာ ငါကမှတ်မိပြီးသား ”

ရန်ပွဲက စရန်တာစူနေပြီမို့ ကျွန်တော်နေရထိုင်ရခက်သွားရသည်။

“ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ဖောက်သည်တဲ့ဟဲ့။ အံ့ပါရဲ့အေ။
ယောကျ်ားတွေကြက်သားဝယ်ရင် ဒီကောင်မတွေဆိုင်ချည်းပဲ ”

မကြားတကြားရွတ်သွားသော ကွဲစိ၊ ကွစအသံကြောင့်
ကျွန်တော်ပိုလို့နေရထိုင်ရခက် သွားရသည်။

“ ငါ့ဆီလာနေကျ၊ မယုံရင်မေးကြည့်၊ ငါ့ဖောက်သည်ကိုများ
ကြောင်တောင်နှိုက်ချင်တယ်၊ ဒီမယ် ကိုဟုာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မက ကြာပြီနော် ”

“ ဗျာ ဟုတ်ကဲ့၊ အဲ ... မဟုတ်ကဲ့ ”

ကျွန်တော်ကျော့ကျိန်းကာသွားရသည်။ သူမပြောပုံက ဘာလိုလိုကြီး။

“ ဟား ဟား ဟား ” လို့တောင် မရယ်ချင်ဘူး။ သူ့ဆီလာနေကျတဲ့။ ဒီမယ်
ကိုဟုာ၊ ပြောပြ လိုက်စမ်းပါ။ ဒီက “ချိုမော်တင်” နဲ့က “ပျိုဖော်ဝင်” ကတည်းက
ဖောက်သည်လို့၊ အခုပဲ ကလေး သုံးယောက်ရှိနေပြီ။ ဟွန်း ဟွန်း၊
ဒါမျိုးတော့မကြောနဲ့ ”

“ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုဟုာ ”

“ ဟုတ် အာ မဟုတ်၊ အဲလေ ”

ဘာပြန်ဖြေလိုကရမှန်းမသိ။ သူမပြောလိုက်ပုံက ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုကြီး။

ကာရန်တွေ နဘော တွေနဲ့တောင် လုပ်လိုက်သေး။ ဘေးကလူတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်၏ သုံးပွင့်ဆိုင်း၊ အဲလေ ဟုတ်ပေါင်၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကိုဝိုင်းကြည့်ရင်း ထင်ရာမြင်ရာတွေ ပေါက်ပေါက် ဖောက်နေကြလေပြီ။

“ ကလေးမတွေက ငယ်တုန်းရွယ်တုံးဆိုတော့ အေရယ် ... သိတယ်မဟုတ်လား၊ ယော ကျားတွေအကြောင်း ”

အရေးထဲ ယောက်ျားဦးကာချဲ့သူကချဲ့။ ပွဲကလည်း အရှိန်က တက်လာသည်။

“ ကိုဟိုဒင်း၊ ဒီကိုလာနော်၊ ကျုပ်ဖောက်သည်ဆိုတာ သက်သေပြလိုက်စမ်းပါ ... ”

“ ဟား ဟား ဟား လို့တောင် မရယ်ချင်ဘူး။ ကိုဟုတ်၊ ဒီကိုတန်းနေအောင်လာနော်။ တော် နဲ့ကျုပ်က အခုမှမဟုတ်ဘူး။ ကြာလှပြီ။ အခုပဲ အကြီးကောင်တောင် ရှစ်နှစ်ရှိ၊ အဲတော့ ... ပြေးပြီ။ ကောင်မေ ... နင့်ကြောင့် ငါ့ကပ်စတမ်မာ တစ်ယောက် ကင်န်ဆဲလ် (Cancel) ဖြစ်ပြီ၊ အရှက်မရှိ တဲ့ကောင်မ(စ်) ”

“ အောင်မာမာ စည်းမရှိတဲ့နင့်ကို ငါကပြောရမှာ။ ငါက နင့်လို (Credit) ခရက်ဒစ်တွေဝိုင်း နေလို့ တစ်ဈေးလုံးက ကြွေးတောင်းခံနေရတဲ့မိန်းမမဟုတ်ဘူး ”

“ ဒါ ... ငါ့ကို ယုံကြည်လို့ ခရက်ဒစ်နဲ့ရောင်းကြတာ၊ ဘာဖြစ်လဲ။ ငါ့ personal (ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ) ကိစ္စကို ဝင်စွက်ဖက်စရာမလိုဘူး။ အိုဗာတင်းမ ”

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော် ကြက်သားမစားဖြစ်တော့။ ထို့ကြောင့်

သူမတို့ဆီလည်း မသွား ဖြစ်တော့။

နောက်ပိုင်းမှာကြားရသလောက် သူမတို့ကတော့
အခါသင့်လို့ရန်ဖြစ်တိုင်းပင်။ ဘိုလိုညှပ် ကာ ... ညှပ်ကာ ... ညှပ်ကာ ... အဲ ...
ပြောဆိုကြမြဲဟူ၏ ။

...

ချေးစို့ခဲ့တဲ့ည

“ မိန်းမစစ်စစ်ကနေ ယောက်ျားဖြစ်သွားတဲ့သတင်း၊
သတင်းထူးသတင်းဦးနော် ... တစ် စောင်မှတစ်ရာတည်း သိချင်ရင်ဝယ်ဖတ်
တစ်စောင်မှ တစ်ရာတည်းနော်၊ အမေးအဖြေတွေ၊ ဓာတ် ပုံတွေပါ၊ပါတယ်။
တစ်ရာတည်း ”

လက်ပွေ့သည်၏ အော်သံကြောင့် ဘေးကချစ်သူလေးက
စပ်စုလိုဟန်ဖြင့်သူ့ကိုကြည့် သည်။ ဒီသတင်းကအနည်းငယ်
ကြာနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဗဟုသုတနည်းပါးရှာသောချစ်သူက သိ သေးဟ်မတူ။

“ မောင် မိန်းမစစ်စစ်ကနေ ယောက်ျားဖြစ်သွားတာတဲ့၊
ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်နော်။ သိချင် လိုက်တာ ချစ်လည်း
ယောက်ျားဖြစ်ကြည့်ချင်လိုက်တာ ”

“ ဘာကွ ”

စပ်ဖြီးဖြီးချစ်သူမျက်နှာက သူဟန်လိုက်တော့မှ ပြန်တည်သွားသည်။
စိတ်ကောက်သွား ဟန်ဖြင့် ရုပ်ရှင်ရုံဆီရောက်သည်အထိ စကားမပြောတော့။
တော်တော်ကြီးပြန်ချော့ယူရသည်။ ဘယ့်နှယ်ကြံကြံဖန်ဖန်
သူများအမှာပြုတိုင်းသူလည်း အမှာပြုချင်ရတယ်လို့။

ရုပ်ရှင်ရုံမှချစ်သူနှင့်ပြန်လာပြီး အဆောင်ပြန်ရောက်တော့လည်း

ဘော်ဒါများနှင့်ဆွေးနွေး ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ထို ဘုန်းပညာကိစ္စကြီးကို။

ကြိုတောင့်ကြံ့ခဲဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ထိုကိစ္စအား ည
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြန်တော့လည်း တခြားအဆောင်မှ ဘော်ဒါများနှင့်
ဆွေးနွေးဖြစ်ကြပြန်သည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ငြင်းလိုက်ကြ၊ ရယ်လိုက်မောလိုက်ကြနှင့်
အဆောင်ပြန်ရောက် သည်အထိ အတောမသတ်နိုင်တော့။

ထိုအကြောင်းကို ညအိပ်ရာဝင်သည်အထိ ဘာရယ်မဟုတ်
တွေးမိပြန်သည်။ ညအိပ်မက် မက်တော့လည်း ထိုအကြောင်းက
ကပ်ပါနေပြန်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ဦးက သူ့ပခုံးကို
ခပ်ကြမ်းကြမ်းလာပုတ်သည်။

“ ဟကောင် စိုင်းလုံ ”

အရင်းနှီးဆုံအသံမို့ နောက်လှည့်ကြည့်မိတော့ တခြားသူဟုတ်ရိုးလား၊
သူ့ချစ်သူမေဂျာ ကွင်းလေး ယွန်းပွင့်ဖြူဖြစ်နေသည်။

“ ချစ် ... ချစ် ... ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ် ”

ချစ်သူက နှုတ်ခမ်းကိုဟန်ပါပါတွန့်ကာ ခနဲပြုံးပြုံးရင်း
စားလက်စကွမ်းကို “ထို့” ခနဲ ထွေး ရင်း ...

“ စိုင်းလုံလို့ခေါ်လိုက်တာလေကွာ ... မင်း နားကန်နေလား ”

“ ဟိုက် ”

ခုမှသေသေချာချာကြည့်ဖြစ်တော့ ချစ်သူကအရင်ကလို “ကွင်း” ပီပီ
လှတပတနဲ့နဲ့နှောင်း နှောင်းဖြင့် ခါးသေးရင်ချို မဟုတ်တော့။
တယ့်ကိုယောက်ျားရင့်မာကြီးပုံစံဖြစ်လို့နေသည်။ သူမ
ဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ဤပုံစံပေါက်သွားရသနည်း။ ကြည့်ဦး

နုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေး တွေ တင်းကျမ်းနှင့်
ကျားကျားလျားလျားကြီးဖြစ်လို့နေသည်။ ဘောင်းဘီဒူးပြတ်အောက်မှ သလုံး
သားများမှ ခြေသလုံးမွေးတွေက ခပ်စိပ်စိပ်ပေါက်ကာနေသည်။
သူ့ရင်ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်သွား ရသည်။ ဘယ့်နှယ်ဟာကြီးပါလိမ့်။

“ ချစ် ... ချစ် ဘာလိုဖြစ် ... ဖြစ် ”

“ ဘာချစ်လဲကွာ ... ဘာချစ်လဲ ... တောက် ! ဟေ့ကောင် ... ငါ ...
ဆွဲထိုးမိတော့မယ် ”

သူ့စကားကြောင့် သူမကအကျူးရင်ဘတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲစေကာ
လက်သီးဖြင့်ရွယ်ရင်း ... ကြိမ်းသည်။ ပြီး ...

“ အခု ငါယောက်ျားဖြစ်သွားပြီကွ၊ မင်းနဲ့ငါအခုချိန်ကစပြီး
ဘော်ဒါဖြစ်သွားပြီ ... ငါ့ကို “ချစ်” လို့ခေါ်ရင် မျက်ခွက်စုတ်ပြတ်သွားအောင်
ဆွဲထိုးခံရမယ် ... ကြားလား ”

“ အာ ... ဟို ... အဟာ ... အဟာပြုပြီမို့လား ”

“ ဘာ ဘာအဟာလဲဟေ့ကောင်၊ အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့နော် ...
တောက်! ငါလုပ်လိုက် တော့မယ် ”

အကျူးရင်ဘတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲစေကာ ကြိမ်းပြန်သည်။
လက်သီးတရွယ်ရွယ်ဖြင့် တ ကယ့်ကိုမုဆိုးတစ်ပိုင်း ကြမ်းတမ်းကာနေသည်။

“ ဟကောင် စိုင်းလုံ အခုအချိန်ကစပြီး ငါ့ကို “ချစ်” လို့လည်းမခေါ်နဲ့၊
ယွန်းပွင့်ဖြူလို့လည်း မခေါ်နဲ့၊ “ကိုဖြူ” လို့ ခေါ်ရမယ် ကြားလား ”

“ အာ ... ”

“ မခေါ်ဘူး” ဟုလည်း အပြတ်မငြင်းရဲ တော်ကြာ နေရင်းထိုင်ရင်းနှင့်
ဆွဲအထိုးခံရတတ် သေးသည်။ ရင်မှာတစ်ဆို့ဆို့ဖြင့် သူမကိုဝေဝေဝါကြည့်ဖြစ်တော့

အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော သူ့ကို ချစ်သူက သဘောတကျဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်သည်။

ချစ်သူ၏ သွားများက ယခင်ကလို ပုလဲတစ်လုံး၊ ရွဲတစ်လုံးမဟုတ်တော့။ ကွမ်းချေးအထပ် ထပ်ဖြင့် မည်းညစ်ကာနေသည်။

“ ဟကောင် စိုင်းလုံ မင်းငါ့ကို ဘီယာလိုက်တိုက်စမ်း ”

“ ဘယ်လို ”

“ ဘီယာ လိုက်တိုက် ”

“ အာ မိန်းကလေးပီပီ နေစမ်းပါဟ၊ ဘယ့်နှယ်ဘီယာတုံး ”

“ ဘာကွ! ”

သူ့အပြောကြောင့် ဒေါပွသွားသော သူမ အဲ “ကိုဖြူ” က သူ့ရင်ဘတ်ကိုဒေါသတကြီး ဆောင့်တွန်းရင်း “ဘာကွ” ဟုဆိုသည်။ ပြီး ...

“ ငါယောက်ျားဖြစ်သွားပြီလို့ မင်းကိုဘယ်နှခါပြောရမှာလဲ ”

ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုသည်။

သူကလည်း အားကျမခံပင်။

“ ကဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ မင်းယောက်ျားဆို ... ပြစမ်း ”

“ ဘာကွ! ”

“ သက်သေကိုပြောတာ ပြစမ်း၊ အဲ ... သက်သေ ”

သူ့အပြောကြောင့် “ကိုဖြူ” ဟု သူ့ကိုယ်သူဆိုနေသော ချစ်သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီတက် သွားခဲ့သည်။

ပြီးမျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ မင်း ... မင်းမျက်လုံး ကန်းနေလား၊ ဟောဒီမှာ ပါးမြိုင်းမွေး၊

နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ မတွေ့ဘူး လား၊ ဟော ဟောဒီမှာ ခြေသလုံးမွေးတွေ ... တွေ့လား
ငကန်း ”

ချစ်သူတစ်ယောက်လဲ ကိုဖြူစကားကြောင့် သူ့အားရပါးရ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ ဟေ့ကောင် ဘာရယ်တာလဲ၊ ဒီကောင်နာချင်ပြီထင်တယ် ”

“ ဟား ဟား ဟား တချို့မိန်းကလေးတွေလည်း ခြေသလုံးမွေးတွေ၊

နှုတ်ခမ်းမွေးတွေရှိတာ ပဲ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရှိတာနဲ့ ယောက်ျားဖြစ်ရောလား ဟား ဟား
ဟား ရယ်ရတယ်ဟေ့ ဖြေ ... ”

တမင်ပင် သမိန်ပေါသွပ်ရယ်သလို လှောင်ရယ်ရယ်ပစ်လိုက်သည်မို့
ချစ်သူမျက်နှာကြီးနီ သွားသည်။ ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ ဝင့်ကြွားဟန်ဖြင့် ...

“ ဟေ့ကောင် ဒါဘာလဲ ကြည့်စမ်း ”

သူမက ခေါင်းကိုမော့ကာ လည်မျိုမှလည်စေ့ (Adam's apple)

ကိုညွှန်ပြရင်း အထက်စီး လေသံဖြင့်မေးသည်။

“ အဲ ... အဲဒါ .. အဲဒါလည်စေ့ ”

“ အေး မင်းဒါတော့မြင်သားပဲ ... အဲဒီ လည်စေ့က မိန်းမဆိုရှိမလား ”

“ အဲ ... လည်စေ့က ... အဲ ”

သူမ၏ လည်စေ့ကိုကြည့်ရင်း သူတအဲအဲဖြစ်သွားရသည်။

“ ဟား ဟား ဟား မင်းကအခုဘာပြောချင်သေးလဲ ... ငါ

ယောက်ျားဖြစ်သွားတာလက်ခံပြီ လား ”

“ ”

“ ဟား ဟား ဟား ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းတဲ့၊ မင်းအခုတော့

ဝန်ခံရပြီပေါ့။ ဒီ တော့ မင်း ငါ့ကိုဘီယာလိုက်တိုက် ပေတော့ ”

“ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး ”

“ ဘာကွ ”

သူတမင် ဘုတောပစ်လိုက်သည်။ ရှိသားပဲ ပိုက်ဆံတွေ အိပ်ကပ်ထဲမှာ အပြည့်။ တမင်အ ညင်ကပ်စွာ စေတနာမရှိ၍ မတိုက်ချင်၊ မတိုက်နိုင်။ ဒါကို ကိုဖြူကရိပ်မိသည်။

“ ဟုတ်ပြီလေ ... မတိုက်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါမိန်းမဘဝတုန်းက တောင်ကြီးကြီး တံတားပေါ်မှာ ခိုးခိုးနမ်းခံသလိုမျိုး အခုငါ့ပါးကိုနမ်းရမယ် ဒါပဲ ” ဟုဆိုသည်။

“ ဘာကွ! “ ဟု အလန့်တကြားရေရွတ်မိသည်။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီပါးမြိုင်းမွေးတွေနဲ့ အဆီပျံနေ တဲ့ မျက်ခွက်ကြီးကို နမ်းရမတဲ့။ ရွံစရာကောင်းလိုက်ပုံများ။

“ သွားစမ်းပါကွာ၊ ရွံစရာကောင်းပဲ့၊ ထို့ ... ဒီပါးမြိုင်းမွေးတွေနဲ့ အဆီပြန်နေတဲ့မျက်ခွက်ကို ငါကနမ်းရမှာလား ဝေ့၊ ... အန်ချင်တာ ရွံတာ ... ထို့ ”

“ ဟား ဟား ဟား အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့စတမ်းပေါ့ကွာ၊ အခုငါကယောကျ်ား၊ မင်းကမိန်းမ ဖြစ်နေပြီလေကွာ ”

“ ဘာ ... ဘာကွ မင်းရူးနေလား၊ ငါဒီမှာ ကျားကျားလျားလျားကြီး မင်းမမြင်ဘူးလား၊ ဒီမှာ ပါးမြိုင်းမွေးတွေ မင်းမမြင်ဘူးလား၊ ကန်းနေလား တောက်! ”

ဒေါသတကြီးဟစ်အော်တော့ ကိုဖြူက ဟက်ခနဲ လှောင်ရယ်ရယ်သည်။

“ နှုတ်ခမ်းမွေးပါတိုင်း ယောကျ်ားလေးလေးလား ရယ်ရတယ်ဟေ့ ... ဗြ ”

“ မင်း ... မင်း တောက်! မင်းကမှမိန်းမ ငါက ယောက်ျားကွ ”

ဇောချွေးတွေပြန်ရင်း လက်ညှိုးထိုးကာပြောဖြစ်သည်။

“ မင်းပြန်လည်းစမ်းကြည့်ပါဦး ”

“ ဘာစမ်းရမှာတုံး ”

“ လည်စေ့လေ၊ လည်စေ့ မင်းမှာ လည်စေ့ရှိလို့လား ”

ကိုဖြူ၏ စကားကြောင့် သူ သူ၏ လည်စေ့ကို ကမန်းကတန်း

စမ်းမိသည်။

“ ဟိုက် ”

မရှိတော့။ သူ၏ လည်စေ့မရှိတော့။

“ ဟာ! ငါ့ ... လည်စေ့ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ငါ့

လည်စေ့ကြီးမရှိတော့ဘူး၊ ပြဿနာပဲ ”

“ ဟား ဟား ဟား မင်းမှာလည်စေ့မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား ... ဟား

ဟား ”

“ ဟေ့ကောင် ဒါ ... ဒါ မင်းလက်ချက်ပဲဖြစ်မယ်။ ပြန်ပေးစမ်း

ငါ့လည်စေ့ပြန်ပေးစမ်း၊ ဟေ့ ကောင် မပြေးနဲ့သူခိုး ”

သွေးရှူးသွေးတန်းအော်နေတုန်း သူမ (ကိုဖြူ)က လှစ်ခနဲ

ပြေးထွက်သည်။ လိုက်မမိတော့ ... ရွဲကုန်သည်ဇာတ်လမ်းထဲက ရွဲကုန်သည်လို

သူရူးသွားရသည်။

“ မပေးပေးပေး ပေးပေးပေး ငါ့လည်စေ့ပြန်ပေး ... အိုဘာတဲ့တုံး

မပေးပေး ပေးပေး ငါ့ လည်စေ့ပြန်ပေး ... ”

အလန့်တကြားဟစ်အော်ရင်းက အိပ်မက်က လန့်နိုးလာသည်။

ဇောချွေးတွေကြားထဲက ကမန်းကတန်း သူထစမ်းဖြစ်သည်။ တော်သေးရဲ့
သူ့လည်စေ့ကြီးရှိနေလို့။

“ဟူး” ခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချရင်း ... အေးမြလှသော
ရာသီဥတုကြားက ဇောချွေးပြန် နေခဲ့သော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်ချင်သွားခဲ့သည်။
အိပ်မက်ထဲမှာ အသည်းအသန်ချောက်ချား နေခဲ့ လိုက်ရပုံများ။

